

KLASIKAPLUS.CZ

1. Jenůfa v Litomyšli s novou švýcarskou Kostelničkou

22.06.2024 klasikaplus.cz - Petr Veber[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** Jiří; Nekvasil

sobota, 22. červen 2024 19:21 Petr Veber Operní nabídku festivalu Smetanova Litomyšl, z velké části letos soustředěnou na odkaz Bedřicha

Smetany, doplnila a obohatila v pátek v podání souboru pražského Národního divadla Janáčkova Její pastorkyňa. Hraje se od roku 2005, s novými a novými pěvci. Je stále sdělná. Na jaro 2025 je však přece jen v metropoli plánována nová inscenace.

Režisér Jiří Nekvasil a výtvarník scény Daniel Dvořák, tehdy s dirigentem Jiřím Koutem, předložili publiku před dvěma desetiletí Janáčkovu Jenůfu se vkusnou mírou realismu, na jevišti jen s několika málo scénografickými prvky. Zároveň s detaily, které už tenkrát budily otázky; jde zejména o hlasitý pád náradí z velké zadní stěny. Ten má – spolu se sklápěnými obrostlými trámy uzavírajícími cestu zpět – symbolizovat pro hlavní hrdiny příběhu v jeho samém závěru konec všeho minulého a nový začátek. Jsou však inscenace, které se snaží katarzi vyvolat poetičtějšími a méně rušivými prostředky.

Hvězdou litomyšlského představení, cílevědomě, působivě a přesně vedeného od dirigentského pultu Robertem Jindrou, byla vedle tenoristů Pavla Černocho a Pavla Breslika především švýcarská pěvkyně Claude Eichenberger v roli Kostelničky. Letos v lednu, pro tamní předjarní sérii, ji už ztvárnila v Městském divadle v Bernu. Stejně jako nyní pohostinsky v pražské inscenaci, i tam po boku Alžběty Poláčkové obsazené do titulní úlohy.

Claude Eichenberger se představila v Praze v tomto roce při koncertním uvedení Wagnerovy Valkýry dirigentem Kentem Naganem. Nyní v Janáčkově strhujícím díle zazářila. V prvním dějství sice její vstup do děje nezapůsobil ani herecky, ani hlasově nijak impozantně; byl dokonce celkově, i zvukově, slabý. O to větší překvapení pak pěvkyně vyvolala v dalších dvou jednáních, když se rozezpívala k dramatickému projevu – přesně intonovanému a vyslovovanému, mrazivě pravdivému – aniž by se uchylovala k přepínání. Kostelničku ztvárnila mladistvě působící a neunaveně zpívající pěvkyně jinak než mnohé jiné sólistky a vzbudila touhu slyšet a vidat tuto roli právě takto...

Pavel Černoch a Pavol Breslik přidali Lacu a Števu vokálně skvěle, s vyklenutými kantilénami, expresivně, ale bez křiku. Oba chasníci byli v jejich podání přesně vykreslení: první impulsivní a opravdový, druhý sebevědomý, ale i uhýbavý. Bylo jich na jevišti plno, byli suverénní a uvěřitelní, hlasově ideální. Alžběta Poláčková se v titulní roli evidentně cítí jako doma, je to znát, jen jí bohužel není příliš rozumět a mohla by najít v hlase na potřebných místech ještě víc jímavosti a vroucnosti.

Obsazení tohoto představení bylo celé pěkně: Yvona Škvárová, Jiří Hájek, Zdeněk Plech, Maria Kobielska i další... K tomu dobře hrající, zpívající a reagující sbor, s nimi orchestr, dostatečně vnímající dirigentem vyhocené výrazové proměny... Usazený, působivý večer, potvrzující sílu Janáčkovy hudby i výmluvnost tradičněji vynívající režie, takové, která nemusí hledat velké aktualizace, a přesto divácky plně vyhovuje.

V litomyšlské Festivalové hale jsou pěvci zvukově trochu znevýhodněni, pódium není nijak vysoké a orchestr nelze zanořit. Najít rovnováhu není snadné. Faktem je, že si tam proto divák ve větší míře užívá z první ruky operní symfonismus.

Sdílejte na:

Zveřejněno v: ZazněloPlus

Novinář, hudební kritik

Nepochází z uměleckého prostředí, ale k hudbě má jako posluchač i jako neprofesionální klavírista a varhaník blízko od dětství. Po gymnáziu vystudoval hudební vědu na Karlově univerzitě. Od poloviny 80. let působí jako novinář, hudební a operní kritik a autor textů o hudbě a hudebnících. Přes dvacet let byl zpravodajem ČTK zaměřeným na hudbu, kulturu a církve, od roku 2007 pak deset let v Českém rozhlasu vedl hudební redakci stanice Vltava, pro kterou nadále pracuje jako publicista. Současně je jedním z dlouholetých průvodců vysíláním Českého rozhlasu D-dur, digitální stanice klasické hudby. Od 80. let vedle zaměstnání nepřetržitě přispíval do odborných českých hudebních měsíčníků i do deníků a dalších časopisů. Připravoval rozhovory a psal hudební reflexe například do Lidových a Hospodářských novin a do Týdeníku Rozhlas, publikoval na internetu. Píše texty k programům koncertů i obalům CD. Je autorem knihy Václav Snítal a jeho půlstoletí české hudby. Klasickou hudbu považuje za nenahraditelnou součást lidského života a snaží se o tom nenásilně přesvědčovat ostatní. Za hudbou cestuje stejně nadšeně, jako rád chodí po horách a fotografuje. Vážnou hudbu všech období, forem a žánrů ještě stále vyhledává, s potěšením poslouchá a dál poznává. V červnu 2018 se proto stal spoluzakladatelem a spolunadávatelem hudebního portálu KlasikaPlus.cz...

Více z této rubriky

[« zpět na začátek](#)